

A
SZÁZADIK
KIRÁLYNÉ

EMILY R. KING

Dream
válogatás

A RÁDZSA HARCOS KIRÁLYNÉT AKART. FORRADALMÁRT KAPOTT.

Kalinda árva lány, aki nem vágyik másra, csupán a csendes kolostori élet békéjére és biztonságára a Nővérek rendjének hegyi templomában. A zsárnok Tarek rádza váratlan látogatása azonban felforgatja az életét. Az uralkodó kilencvenkilenc felesége mellé keres még egy utolsót – a századik ránit. Mindenki meglepetésére éppen Kalindára esik a választása. Mielőtt egybekelhetnének, egy ősi törvény szerint fegyverrel kell kivívnia méltó helyét a rádza kilencvenkilenc felesége és számtalan ágyasa között egy parádés bajnokságon.

Kilátástalan helyzetében csupán testőre, a komoly, de kedves Naik Deven kapitány társasága nyújt vigasztalást. Ám a férfi iránt egyre növekvő vonzalma súlyos veszélybe sodorja.

Kalinda lelke szabadnak született, csak arra vágyik, hogy mentesüljön az kötöttségek alól, dönthessen saját sorsáról, és együtt lehessen a férfivel, akit szeret. Itt az idő, hogy a századik királyné felszabadítsa a benne rejlő erőket, és felforgassa a birodalmat.

© Erin Summerill

EMILY R. KING mindenfélét olvas és fantasykat ír. Kanadában született, Amerikában nevelkedett, éppen ezért tökéletes hozzáértéssel váltogatja a két terület magánhangzóit. A cápák jogainak védelmezőjeként, gumimacik fogyasztójaként és elkötelezett szigetlakóként elsősorban a négy gyermeke nevelését tartja szem előtt. Tagja a Gyermekkönyvírók- és illusztrátorok Társaságának, valamint aktív résztvevője a helyi íróközösségnek is. Utah állam északi részén lakik a családjával és makrancos macskájukkal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

www.emilyrking.com

*Dream
válogatás*

„King első regénye szilárd alapokon nyugszik, a sumér mitológiából merítve ihletet. Biztos szálon fut a történet cselekménye, miközben olyan témákat érint, mint a barátság, az önfelfedezés, önuralom és az engedelmesség.”

Publishers Weekly

„Az akciódús jelenetekkel, váratlan meglepetésekkel és tiltott szerelemmel teli regény bizonyára elnyeri az olyan olvasók tetszését, akik élvezik az erőteljes női karakterekről szóló drámai történeteket.” **School Library Journal**

„A századik királyné egy szerelemmel, árulással, lázadással és varázslattal teli fantáziavilágba kalauzolja az olvasót.”

Deseret News

„Kalinda szerethető hős, hűséges és bátor szívvel kel barátai védelmére, még ha a halállal kell is szembenéznie. Egy kiemelkedő alkotás lenyűgözően kialakított képzeletbeli világgal, izgalmas akciójelenetekkel, cselszövésével és társadalmi kritikával.”

Kirkus Reviews

„Ez a pompás és lebilincselő történet egy gyönyörű és brutális kultúrát kelt életre. A történet vége folytatással kecsegtet, és az olvasók bizonyára lelkesen fogják követni Kalinda és Deven sorsának alakulását jövődéli kalandjaik során is.”

Booklist

Emily R. King

A századik királyné

— részlet —

Dream
válogatás

1.

Havas hegyek törnek a hamuszürke égboltra, egyenetlen csúcsaik gyöngyfehéren ragyognak, akár a farkasfogak. Dermesztő szél marja az arcomat és fedetlenül hagyott kezemet. A fagyos templomudvaron nyoma sem látszik az itt lakó lányoknak és Nővéreknek. Csupán a legjobb barátnőm van velem.

– Itt üss meg! – mondja Jaya, a nyakára mutatva.

Rosszalló homlokráncolással még keményebben markolom a bambuszbotot.

– Már ezerszer csináltam – próbál győzködni. – Bízz bennem, Kalinda!

Jaya az egyetlen lány a templomban, akiben *igazán* megbízom, így teljes erőmből a torka felé sújtok a botommal széles ívben, oldalsó irányból lendítve. Megfékezi a támadást, mindkét kezével megragadja a botot, és hátrarántja. Mivel még mindig a kezemben szorítom a bot másik végét, engem is magával ránt. Végül Jaya fellendíti a karját, kiragadva a fegyvert a markomból, és a hosszabbik végével a lapockámra sújt. A bambusz tompa, puffanó hanggal csap le rám, én pedig térdre hullok a hóban.

Jaya teljes magasságában felegyenesedik, még így is egy fejjel alacsonyabb nálam.

– El kellett volna engedned.

A fogam csikorgatom. Jaya nem kárörvendeni próbál. Pontosan tudja, hogy el kell sajátítanom ezt a mozdulatot, ami egy

a megannyi manőver közül, amelyeket már réges-régen meg kellett volna tanulnom; és meg is tanultam volna, ha nem nyomom évekig a betegágyat. Most már elég jól vagyok, nem mint-ha a teljesítményem ezt bizonyítaná.

Lábra állok, a hátam majdnem ugyanannyira fáj, mint a sértett büszkeségem.

– Még egyszer!

Jaya átadja nekem a botot, majd némi melegség reményében összedörzsöli a kezét. Bizonyára valamiféle egetrengető tettet vihettem véghez az előző életemben, amiért az istenek megáldottak egy ilyen barátnővel. Hajlandó idekinn fagyoskodni velem a hidegben, ameddig csak kérem, kiszolgáltatva az Alpahegység zord szeszélyeinek.

Még egyszer meglendítem a botomat. Jaya elkapja, és viszarántja, nincs erejében egy csepp habozás vagy óvatosság sem. Nem engedek a szorításomon, szemtől szemben markoljuk a botot, lehetünk ezüstös párafelhője összeütközik a jéghideg levegőben. Hirtelen kiürül az elmém. Emlékszem az utolsó könyvre, amelyet olvastam, az utolsó rajzra, amelyet papírra vettem, de sejtelmem sincs, mi legyen most a következő lépésem.

– Pörgesd meg, és húzd! – emlékeztet Jaya.

Szédítő gyorsasággal megforgatom a botot. Jaya csuklója nem tudja követni, így hát kénytelen elengedni. Végül én kekedek felül. Mellkasába dőföm a fegyver rövidebb végét. Jaya megtántorodik, majd el is csúszik egy jeges földdarabon. Megragadom a karját, még mielőtt eleshetne.

– Ne haragudj! – szabadkozom szégyenkezve. – Figyelmeztetnem kellett volna téged.

– A helyedben én is így tettem volna. – Jaya szájának sarka mosolyra görbül. – De az is biztos, hogy engedtelek volna elterülni.

Teljesen igaza van. Nem állhatok holnap felkészületlenül az első ügyességpróbám elé, különben az ellenfeleim nevetve elüldöznek a küzdőtérrel. Már az is éppen eléggé megalázó volt,

hogy a fiatalabb lányokkal kellett edzenem az előkészítő szinten, ráadásul még meg is *verték*. Két napja végre megnyertem az első párbajomat, és csatlakozhattam a saját korcsoportomhoz, azonban még mindig szörnyen tapasztalatlannak számítottak a többi tizennyolc éveshez képest.

Kézfejemmel végigsimítok a homlokomon, örömmel tapasztalva, hogy egészen hűvös a bőröm érintése. Az egészségem sokat javult, amióta Baka, a gyógyítónk kotyvasztott nekem egy rejtélyes gyógyitalt, amely képes csillapítani a testemet győtrő, krónikus lázrohamokat. Még rengeteg elvesztegetett időt kell azonban bepótolnom, rengeteg megszerzett képességről kell tanúbizonytságot tennem.

– Készen állsz egy újabb körre? – kérdezem.

Jaya félresöpri ébenfekete haját a szeméből, és kiveszi kezemből a bambuszbotot.

– Lássuk csak, ezúttal képes lesz-e megállítani! – válaszolja derűsen.

Elvigyorodom, boldogan elfogadom a kihívást. Jaya tisztában van vele, hogy valódi erősségem a védekező manőverekben rejlik. Igyekszik megerősíteni a párbajok terén szerzett magabiztosságomat, és az istenek látják lelkemet, mennyire szeretem érte.

Hirtelen zaj töri meg a csendet a templom magas kőfalának túloldaláról, mintha kövek roppannának szét a földön. Mindketten mozdulatlaná válunk, fülünket a szél irányába fordítjuk.

Jaya tekintete rám szegeződik.

– Kocsik.

Barátnőm úgy érti, hogy látogatók érkeztek – vagyis egészen pontosan férfi látogatók. Még jobban hegyezem a fületem, hátha meghallom közeledésük további neszeit. Sok rejtély övezi az ellenkező nemet, bár engem inkább kíváncsiság tölt el velük kapcsolatban, mintsem félelem. Felkapom a csúzlimat, és habozás nélkül a kapu felé veszem az irányt.

– Kali, várj! – Jaya megpróbál visszahúzni. – Nem hagyhatod el egyedül az udvart!

– Akkor gyere velem!

Aggodalmasan harapdálni kezdi az ajkát. A kapura pillanatok. Nincs nagyon sok időnk. A Nővérek hamar felfedezik az eltűnésünket, és a keresésünkre indulnak. A templom ablakok nélkül épült, hogy kiállja a hosszú telek viszontagságait, és megvédje ártatlanságunkat – vagy inkább tudatlanságunkat. Ez az első és talán a legutolsó lehetőségünk, hogy valaha is megpillanthassunk egy érkező csapatot.

Jaya tekintete a kapura röppen.

– Rendben. De gyorsan!

Kitárjuk a kaput, majd egy kiálló sziklaszirthez rohanunk, amely az alatta húzódó ösvényre tekint; nem is vezet más útvonal a Samiya-templomhoz, vagy éppenséggel távol tőle. Mélyen lekuporodom egy hegyi bokor tövébe, érzékeim izgatottan megfeszülnek. Jaya is csatlakozik hozzám, megborzong a jeges szélben. Egyre tisztábban hallatszik a kitartó zörgés. Egy kavicsot illeszttek a csúzlimba. A Nővérek óva intettek minket, hogy bhuták rejtőzhetnek a közeli barlangokban. Még egyikünk sem látta a sötét erőkkel szövetkező gonosz démonokat, de fel akarok készülni minden eshetőségre.

Egy teherkaraván jelenik meg a láthatáron, megrakott lovas kocsik hosszú sora. Hasam éhesen megkordul. Három hónapja kaptunk utoljára friss élelmiszereket.

Jaya megbök a könnyökével.

– Kali, odanézz!

Egy arannyal futtatott, kerekített tetejű hintó bukkan fel a göröngyös úton, elefántcsont színű lovas fogat húzza. Még sohasem láttam ennél szebbet, mégis jéghideg borzongás fut végig a testemen. Pontosan tudom, ki ülhet a belsejében. A birodalom előkelőségeinek egyike közeleg Samiyába, és a pártfogók csupán egy okból szokták megtenni a felfelé vezető utat a völgyből. Igénylő érkeznek.

Jaya vonásai olyan erős grimaszba torzulnak, hogy akár egy gém is fészket üthetne az alsó ajkán. Jómagam kicsiny gyermekkorom óta a parijana hitet követő Nővérek gyámsága alatt

nevelkedtem, barátnőm azonban csak nyolcéves korában került a templomba. Ahányszor csak megosztotta velem iszonyatos emlékeit korábbi életéből, mindig napokig fáj a hasam.

Hirtelen több lovas is feltűnik a színen. Még erősebben kapalál a szívem. A vezérlovas alakja bontakozik ki legtisztábban: hosszú láb, keskeny csípő, izmos, széles mellkas. Az első férfi, akit valaha élőben láthattam. Elkerekedett szemmel bámulom. Sokkal lenyűgözőbb, mint Anut, az égistent és a fiát, Enlilt, a tűzistent ábrázoló kápolnafestmények. Közelebből is szeretném szemügyre venni.

Csúzlimmal a kezemben felemelkedem, hogy jobban láthassam; mégpedig Mita papnő, a templom vezetőjének szeme látára. Szól nekünk, hogy jöjjünk be. Jaya azonnal besiet a papnőhöz, míg én ráérvén húzom az időt, abban a reményben, hogy vethetek még egy lopott pillantást a lovasok vezérére. De hiába maradok, már nem láthatom újra az arcát.

– Kalinda! – csattan a papnő hangja.

Besietek az udvarra. Jaya felemeli a két cserepes növényt, amelyet kihozott a napra, és az oldalához szorítja őket. Mita papnő beterel minket a templom sötét bejáratán. Szantálfa illatú füst gomolyog az örökké égő füstölőrudakból a folyosón, hogy enyhítse a dohos szagot. A papnő meggyújtott olajlámpásokat nyom a kezünkbe.

– Mit kerestetek a kapun kívül? – kérdezi. Alacsony, görnyedt hátú asszony léte felettébb tekintélyt parancsoló személyiség, még a hegyek is megremegnének előtte.

Megacélozom magam a lelkemet megrovó tekintetével szemben.

– Jaya segített nekem gyakorolni az ügyességpróbára.

– Mit láttatok az úton?

– Semmit.

A papnő orrcimpája dühödten kitágul.

– Igaz ez, Jaya?

Barátnőm lesüti a szemét.

– Igen, asszonyom.

Mita papnő lángoló tekintete rögtön megenyhül. Nagyobb hitelt ad Jaya szavának az enyémmel szemben. Tavaly rajta kapott, amikor engedély nélkül jártam az északi toronyban. Megelégettem már, hogy folyton a betegágyat nyomjam, és gyakran felosontam friss levegőt szippantani a tiltott obszervatóriumba. Éveken át észrevétlenül lopakodtam fel lábujjhegyen a toronyba, amíg egyik éjjel a papnő nyakon nem csípett a lépcsőházban. A csillagvizsgáló torony ajtaját azóta zárva tartották, és Mita papnő belém vetett bizalmát a kulccsal együtt jó mélyre ásta.

– Jaya, menj vacsorázni! – parancsolja a papnő.

Barátnőm vet rám egy tétova pillantást, majd távozik, lámpája megvilágítja a folyosót.

Mita papnő valósággal átdőf a tekintetével.

– Több eszed is lehetne annál, mintsem hogy elhagyd a templom területét, Kalinda – mondja bírálón. Azután megengedőbb hangon folytatja. – Elégedett vagy nálunk?

– Igen, asszonyom.

A templom az otthonom. Hajlandó lennék felmászni az Alpana-hegység legmagasabb csúcsára is, hogy megvédelmezzem, ugyanakkor, ha lehetőségem nyílna, szívesen megtenném ugyanezt, csak hogy vethessek még egy pillantást a lovasok vezérére. Elfordítom az arcomat a lámpa fényétől, hogy elrejtsem a pirulásomat.

Mita papnő csettint a nyelvvel.

– Összpontosíts a tanulmányaidra, a nővéreidre és az imádságra! Az öt mennyei erény közül melyiket értékeli legtöbbször az istenek?

– Az engedelmisséget – mormolom. Nem teszem hozzá, hogy véleményem szerint az istenek nem szándékoztak megfosztani minket egyetlen kivétellel az összes döntési jogunktól. Ám az is egyértelmű, hogy amikor az Igénylésre kerül sor, egyikünknek sincs választási lehetősége.

– Ebben az esetben jobban teszed, ha nem felejtet el, hol vagy – válaszolja Mita papnő, majd utamra hesseget, amint az érkezők üdvözlésére indul.

A templom bejáratának csukott kapujára szegezem a tekintetemet. Kinyithatnám épphogy résnyire, és vethetnék egy utolsó lopott pillantást a férfiakra, ám tisztában vagyok vele, milyen nagy szerencse, hogy Mita papnő nem büntetett meg. Nem szeretném tovább próbára tenni a türelmét.

Lámpám fénye megvilágítja az utat az étkező felé. Lépéseim éles visszhangot vernek az épület folyosóin, ahol az Igénylelésről szóló tanítások olyan ősieks, akárcsak a fundamentum. A templomot réges-régen a földistennő, Khi alapította, hogy menedékként szolgáljon az árva kislányok számára csecsemőkoruktól kezdve, amíg fel nem cseperednek. A Nővérek összes parijana hitű templomához hasonlóan csak a pártfogók pénzügyi támogatásából tudják fenntartani a működést. A pártfogók nagylelkűségének azonban ára van. A Nővérek rendjének bármely templomába szabadon elutazhatnak, hogy maguknak követeljenek egy árvát – és szolgálójukká, ágyasukká vagy feleségükké tegyék őt.

Megszaporázom a lépteimet. Nem akarom, hogy bármelyik pozícióra is kiválasszanak. Egyáltalán nem akarom, hogy bárki is a magáénak követeljen. A legtöbb lány alig várja, hogy maga mögött tudja ezt az isten háta mögötti erődtítményt, de csupán akkor távozhatnak innen, ha egy életre elköteleződnek amellelt az élet mellett, amit a pártfogójuk diktál nekik. Jómagam szívesebben maradok Samiyában, és szolgálom az isteneket, mintsem elmenjek, és egész életemben egy férfi akaratát lessem.

Száz csacsogó lány zsvaja árad az étkezőből. Egy pillanatra megtorpanok az ajtóban, tekintetem végigsiklik a térdig érő asztalokon, Jayát keresem. A többi korunkbeli lánnyal ül, közöttük Falannal és Pritával. Jaya int nekem, és a mellette heverő üres ülőpárnára mutat. Sarita és Natesa velük szemben foglalnak helyet az asztalnál. Igyekszem leplezni kelleltlen grimaszomat, amint letérdelek Jaya mellé. Falan és Prita barátságos mosollyal üdvözölnek, majd folytatják csendes beszélgetésüket.

– Bambuszlány – mormolja Natesa.

Sarita rizzsel teli szájjal kuncog a megjegyzésen. Ujjaimmal csipegetem csak az ételt. Nem kívánom felvenni az esetlen magasságomat és a vézna termetemet illető unalmas sértéseiket.

Jaya közelebb hajol hozzám.

– Jól érzed magad?

Megrándítom a vállamat, kedvetlenül piszkálgatva tovább a híg és ízetlen curryt. Az aranyozott hintóról akarok beszélgetni, de nem a többiek előtt. Jobban szeretném, ha a külső világba vetett titkos bepillantásunk kettőnk között maradna.

A következő pillanatban Mita papnő lép be a terembe, mögötte a Nővérek fegyelmezett sora kígyózik. Falan és Prita abbahagyják a beszélgetést, sőt még a vacsorát is mindenki félbehagyja az egész helyiségben. A Nővérek felsorakoznak az étkező elejében. Jaya megfeszül mellettem, én pedig megtörlöm a kezemet; már nem vagyok éhes. Előjáróink csak nagyon ritkán szokták megszakítani az étkezésünket.

– Leányaim, csodás híreim vannak. – A papnő összeszorítja két tenyerét, mintha imádkozna. – Egy pártfogó érkezett a templomba, hogy Igénylést tegyen!

A lányok többségének elakad a lélegzete az örömteli bejelentéstől, még azoknak is, akik pedig túlságosan is fiatalok, hogy részesülhessenek a szertartásban. Mita papnő büszke mosollyal engedélyezi az izgatott örömnnyilvánítást. Megkeresem Jaya kezét az asztal alatt, és a markomba szorítom jéghideg ujjait.

A papnő azután felénk sétál, hogy szavait a nagykorú lányokhoz intézze. Tizenketten térdelünk két asztal körül. Egyforma kék szárit viselünk, színe engedelmisséget és alázatot, tiszteletet és alkalmazkodást jelképez. Itt azonban vége is szakad a hasonlóságnak. Nyakigláb termetem kilóg a többiek nőies idomai közül, akár egy gombolyagokkal teli kosárba szúrt tű.

– Nagyra becsült pártfogónk kérésére a holnapi ügyességpróbára a terveink szerint sor kerül – folytatja a papnő. – Az udvaron fogjuk megtartani, ahol névtelen pártfogónk az északi torony obszervatóriumából kísérheti figyelemmel az eseményeket.

Harag lobban a szívem mélyén. Saját képességeim bizonyítására szeretnék párbajozni, nem pedig egy pártfogó szórakoztatására. Nem óhajtom elnyerni egy idegen kezét.

Mita papnő méltóságteljesen elhalad az asztalunk mellett, szavai megfontoltak, lépései kimértek.

– Szabadon választhattok, hogy bottal vagy pengével kívántok-e vívni.

Jaya olyan erősen szorítja meg a kezemet, hogy elzsibbadnak az ujjaim. Visszatérő lázrohamaim miatt nem tudtam tartani a lépést a többi lánnyal, így hát nem is tanultam meg éles pengével bánni. Előbb a bottal való küzdelmet sajátítjuk el, csak utána ismerkedünk meg az acélfegyverekkel. A csúzlihoz kifejezetten jól értek, de sajnos nem számít tiszteletre méltó fegyvernek a küzdőtéren.

– Szeretnénk, ha mindnyájan makulátlan külsővel jelennétek meg, amikor bemutatunk titeket – mondja Mita papnő. Mosolyában szigorú figyelmeztetés rejlik. – Vigyázzatok tehát, nehogy túl sok látható sérülést hagyjatok az ellenfeleteken!

Vetek egy lopott pillantást az öntelten mosolygó Natesára. Mindenki tudja, mennyire vágyik rá, hogy elhagyhassa végre a templomot, és egy pártfogó feleségévé válhasson. Ha csak rajta múlna, biztosan a leggyengébb lánnyal állna ki harcolni, hogy fitogtathassa az erejét, az viszont senki előtt nem titok, hogy *én* vagyok a leggyengébb.

2.

A tél dermesztő hidege a templom ősi alapjáig hatol, átítatja a sötét folyosók falait. Jayával csendesen elhagyjuk az étkezőt, majd visszatérünk a hálótermünkbe. Átöltözünk hálóruhába, kibontjuk a copfunkat, azután Jaya ápolgatja egy kicsit a cserépbe ültetett palántákat, én pedig bebújok az ágyamba a vázlatfüzetemmel. Megnyugtatón hatnak a könnyed szokásaink. Nem akarok arra gondolni, hogy ez lehet az utolsó közösen eltöltött esténk.

Jaya megöntözi az agyagedényben zöldellő kis hajtásokat. Az a feladata, hogy Bakának, a templom gyógyítójának kertjét gondozza, a barátnőm palántái azonban nem gyógynövények. Ablaktalan szobánkba alig jut be némi napfény, így hát Jaya mostanáig kizárólag mérgező növényeket tudott termesztetni, de még a gyomot is szívesebben gondozza a semminél.

Félreteszi a locsolókannát, majd mögém áll, és cirógatni kezdi a hajamat. Szemügyre veszi a rajzomat. Így találkoztunk először. Jaya első heteit a templom ispotályában töltötte, ahol igyekeztek kigyógyítani őt az éhezés, a brutalitás és a bántalmazás egyéb szörnyű módjai által okozott testi és lelki sérülésekből. Baka csupán suttogva említette a szenvedéseit. Egyik lázas rohamom alkalmával Jaya mellé fektettek az ágyra, és megkért, hogy mutassam meg neki a rajzomat. A lányok többsége messzire el-

került, mert féltek az esetleges fertőzéstől, de Jaya nem törődött a veszéllyel. Azóta minden művemet megmutattam neki.

Barátnőm abba hagyja a hajam simogatását.

– A kerekek nagyobbak voltak.

Kiváló szeme van az arányokhoz, így hát természetesen igaza van. Letelepszik mellém az ágyra. Kiradírozom, és nagyobbra rajzolom a hintó kerekeit. Jaya kezébe veszi a másik füzetemet, és nézegetni kezdi a befejezett rajzokat: saját arcképeit, régi vázlatokat a kertről, ahol *Gólya, gólya gilicét* játszottunk az árpa között, és a meditációs tavat ábrázoló rajzokat, ahol lótuuszvirágszirmokat úsztattunk.

Megáll egy rajznál, amely az égistent ábrázolja. Anu a legkiemelkedőbb férfialak, akit valaha is papírra vettem. Lenyűgöznek kemény vágású arcának erőteljes, szögletes vonásai, amelyek a rettentő Alpana-hegységre emlékeztetnek. Rajzomon szarong fedi izmos combját. Szőrtelen, csupasz mellkasa lapos és széles, akár egy völgy, szikár lába pedig erős, akár egy nagy folyó. Egyik kezében egy napsugarat tart, másik kezét hívogatóan nyújtja követői felé. Anu a világ főméltósága, hatalmas szeme az égboltra nyílik, ádáz arckifejezése mindenható hatalmára figyelmezteti a halandókat.

Jaya végigsimít az ujjjaival Anu orrán.

– Mi lesz, ha kiválasztanak téged?

– Mi lesz, ha Natesa mostantól kedvesen bánik velem?

Jaya ajka megfeszül.

– A pártfogó megláthatja a benned rejlő értéket, és kiválaszthat téged, Kali.

Határozottan megrázom a fejem. Nem rám fog esni a választás. Jaya szerint hosszú hajam a legszebb külső vonásom. Ám a haj önmagában még nem elegendő, hogy felkeltssem egy pártfogó érdeklődését.

Jaya lehorgasztja a vállát, hangját egészen lehalkítja.

– Mi lesz, ha *engem* választ ki? – suttogja.

Szóra nyitom a számat, hogy eloszlassam az aggodalmait, Jaya azonban korántsem olyan esetlen és vézna, mint jómagam.

Kecses és csinos. Amint rápillantok, rögtön megértem a nyugtalanságát. El sem tudom képzelni, hogy bárki mellőzni akarná.

Nyersebben tör elő a hangja.

– Mi lesz, ha a pártfogó olyan, mint az én...

– Ilyesmi eszedbe se jusson! Nem érdekes, ki a pártfogó, úgysem változtat a közös terveinken.

Jayával hűséget fogadva be akarunk lépni a Nővérek rendjébe, hogy közöttük éljük le hátralévő napjainkat. Azonban csak akkor valósíthatjuk meg a tervünket, ha mindkettőnket mellőznek a szertartáson.

– Nem fognak szétválasztani minket. Gondoskodunk róla.

– Hogyan? Talán még a szemlén sem mész át.

Igyekszem visszafojtani csalódott sóhajomat; már meg is fedkeztem a szemléről. A gyógyítónk megvizsgál minden pártfogoltat még az Igénylés előtt, hogy kigyomlálja azokat, akik nincsenek kifogástalan állapotban a pártfogó számára. Egyelőre nem tájékoztattott, hogy a betegségem csökkenti-e az esélyeimet, de a rendszeres gyógyszeresedés feltehetően kellő indokként szolgálhat a megbuktatásomhoz.

– A szemle miatt ráérünk aggódni – válaszolom. – Először beszéljük meg az ügyességpróbát! A pártfogó *biztosan* meg akar győződni róla, vajon megfelelő jártassággal rendelkezünk-e a küzdelem terén.

Jaya ünnepélyesen bólint. A harcos Nővéreket nagyra értékeli a férfiak. A szép és harcedzett lányok a legkívánatosabbak.

– El kell veszítened a párbajt! – jelentem ki. – Ha legyőznek, valószínűleg nem fog igényt tartani rád a pártfogó.

Jaya összevonja a szemöldökét.

– Veled mi lesz?

– Velem? – kérdezem gúnyosan. – Még ha valamilyen csoda folytán győznék is, bizonyára inkább egy csinos arcot választana a pártfogó.

– És ha egymással kell megküzdenünk?

– Akkor le foglak győzni – nevetek –, még ha minden lány tudni is fogja, hogy csaltunk.

Jaya a vállamra hajtja a fejét, és megfogja a kezemet. Ujjaink egymásba fonódnak, tenyerünk szorosan összezárul.

– Rendben. De nem lepleződhetünk le, különben Mita papnő az év végéig minket tesz meg hulladékfelelősnek. Hihetően kell veszítenünk!

– Nekem könnyen fog menni. – Homlokához hajtom a fejemet, tekintetem összekulcsolt kezünkre esik. – Óvatosak leszünk.

– Tudsz aludni? – kérdezi Jaya, hirtelen felegyenesedve.

– Persze! – Mosolyt erőltetek az arcomra. – Arról fogok álmodni, hogy legyőzlek.

Jaya horkantva felnevet. Megszorítja a kezemet, ami a mi nyelvünkön annyit jelent: „szeretlek”. Megcsókolja a homlokomat, majd a saját ágához megy.

A tréfára tett kísérletem ellenére a másnap valósága pattanásig feszíti az idegeimet. Habár szépen kidolgoztuk a párbajokkal kapcsolatos tervünket, Baka akár könnyedén meg is bukathat a szemlén, abban az esetben pedig Jaya nélkülüm venne részt az Igénylésen. Szeretném, ha látna a pártfogó, és végre túl lehetnék a szertartáson. Miután mellőztek minket, Jaya és én csatlakozhatunk a Nővérek rendjéhez. A legtöbb lány szeretné, ha újra és újra bemutatnák őket a pártfogóknak, hogy elhagyhassák a templomot. Azokat a pártfogoltakat, akikre huszonegy éves korukig senki nem formál igényt, végül a rend tagjává esketik, de csak néhány lány marad olyan sokáig. A pártfogóknak mindig szükségük van újabb szolgálókra.

Borostyán gyertyafény világítja meg a vázlatfüzetemet. Új oldalt nyitok, végighúzom a rajzszenet az elefántcsont színű papíron, egyenletes, sötét vonalakat hagyva a nyomában. Abban reménykedem, ha papírra vetem zűrzavaros gondolataimat, talán megnyugszom végre. Megvártam, amíg Jaya aludni tér, hogy ezt lerajzolhassam; nem bírom kivenni a fejemből.

Amint befejezem, felemelem a kezemet. A lovasok vezére pontosan úgy fest, ahogyan emlékszem rá: válla egy hegyet is elbírna, erős karjával pedig a felhők között repülhetne. Vonásai

viszont nincsenek, akárcsak a többi férfinak, akiket eddig megkísérletem lerajzolni.

Kisdedkoromban ismeretlen szüleim a parijana hitű testvériség vánhi templomának lépcsőjén hagytak. Képtelen vagyok visszaemlékezni a testvérekre, akik gondomat viselték, amíg elég idős nem lettem, hogy Samiyába hozzanak. Valójában nem is emlékszem, hogy láttam-e valaha férfiembert. Jaya mesélt nekem a bátyjairól, és figyelmeztetett, mi vár ránk, ha egyszer igényt formálnak ránk. Hiszek a barátnőnek, de a Testvériség tagjai bizonyítják, hogy nem minden férfi szörnyeteg, ráadásul a Nővérek is azt tanítják, hogy a férfi a nő ura és egyben védelmezője is.

Az arctalan katonát ábrázoló rajzomat bámulom, sejtelmem sincs, mi lehet az igazság. Teljes egészében az istenek formáltak minket? Ők adtak nekem lázrohamokat, és bizonyos növények tőlük kapták a mérgeiket? De vajon tőlük származik az emberek hatalma is? Natesa kíznőnek született? Jaya mindig is elővigyázatos volt? Ugyan hol a határ az istenek és a saját szabad akaratunk között?

Félreteszem a rajzfüzetemet, még mindig azon töprengve, vajon az összes férfi olyan kegyetlen-e, mint Jaya bátyjai, és vajon tényleg jobban járok-e nélkülük.

Ébredéskor egy fehér szaténköntös vár az ágyam túlsó végére hajtva. Valaki egy ugyanolyan köntöst hagyott a még mindig alvó Jaya fekhelyének végén is. Bizonyára ezt fogjuk viselni az Igénylés során.

Nyugtalan szívvel kecmergek ki feldúlt ágyamból. Nem álmodtam ügyességpróbákról. Egyáltalán nem is álmodtam. Elűztem szememből az álmodat az aggodalom, hogy Baka esetleg nem enged át a szemlén. Nem tépelődhetek tovább. Beszélnem kell vele.

Vállamra teríték egy kendőt, és lábujjhegyen osonok végig a csendes folyosókon a gomolygó tömjénfüstben és lámpafény-

ben. Bár nem láthatom a hajnalt, beszüremlik a hideg a kőfalakon keresztül, suttogva adva hírül a korai órát.

Az ispotályhoz vezető ismerős útvonal felbolygatja a lelkeimet. Több időt töltöttem a gyógyítókkal, mint bármelyik másik lány. Eszem ágában sincs veszekedésbe keveredni vele, de ha a visszatérő lázrohamaimat használja ürügyként, hogy kizárjon az Igényléshez szükséges bemutató szertartásból, bizony nem hagyom annyiban.

Elhaladok egy lépcsőház mellett, és hirtelen pusmogás üti meg a fületem odalentről. Egészen halk, mormogó hangok, szinte alig hallhatók. Hátrálok pár lépést, hogy hallgatózzak, és figyelmesen hegyezem a fületem. A hangok mélyek, sokkal mélyebbek, mint amelyeneket valaha is hallottam. Visszafojtom a lélegzetem, de a szívem izgatottan kalapál. Férfihangok.

Mita papnő tegnapi dorgálása még élénken él az emlékeimben. Tudom jól, hogy vissza kellene mennem a hálótermembe, és szót fogadni. A lányoknak tilos lejönni az alsó szintekre. De hát az ég szerelmére! Látni akarom, ki van odalenn!

Lemerészkedek a sötét árnyak közé, az összes fény eliszkol az ólálkodó sötétség elől. Kitapogatom az utat a fal mentén, ujjbegyeim lehorzsolódnak a durva kövön. Minden lépéssel mélyebbre merülök a csontig hatoló hidegbe. Végül már nem is számolom a lépcsőfokokat, és hogy hányszor kerestem meztelen lábujjaimmal a földet.

A talajszint egyszer csak kisimul, és a fal is eltűnik, amelyet mostanáig követtem. Alig hallom a mély hangot szívem dübörgésétől. Követem a mormogást a kivilágítatlan folyosón a túlsó végén lobogó, sivár fény felé. A templom az egyetlen menedék a magányos hegytetőn. Sohasem gondoltam még bele, vajon hol húzzák meg magukat a látogatóink, de kétségkívül ezen a szinten van a szállásuk.

A folyosó egy világos helyiségbe torkollik. Két mély hang szűrődik ki egy ajtó mögül, szavaikat elnyeli a magas akadály. Szemügyre veszem a lehetséges menekülési útvonalat. Tisztában vagyok vele, hogy nyakon csíphetnek, mégis azt remélem, hogy

a beszélgetésükből talán kiderül, ki érkezett. A bejárathoz lopakodok, majd a fületem hegyezve közelebb hajolok.

– Nem volna szabad itt lenned.

A fojtott hang irányába fordulok, amely nem hangosabb az ajtón átszűrődő morajnál. Az ijedtségtől hirtelen hátralépek. Egy fiatal katona torlaszolja el a menekülési útvonalamat. Biztosan elsétáltam mellette a sötétben.

Megragadja az oldalán lógó kard markolatát.

– Tudja bárki, hogy ideleonn vagy?

Nyelvem elnehezül a számban, képtelen vagyok megszólalni. Az isteneket ábrázoló rajzok alapján, amelyeket tanulmányoztam, úgy vélem, hogy a katona kettő vagy három évvel lehet idősebb nálam. Sőt, magasabb is. Nagy ritkaság. Tizenhárom éves korom óta mindenki fölé magasodom.

Rémisztő megjelenése ellenére a férfi nem tűnik fenyegetőnek, csupán gyanakvónak.

Szorosabbra fogom magam körül a kendőt.

– É-én hangokat hallottam – hebegem. – És... – Nincs elfogadható kifogásom. Erősen kétlem, hogy elhinné, miszerint mindenképpen látni akartam egy férfi arcát.

Egyáltalán nem ilyennek képzeltem az arcát. Sokkal inkább istennek látszik, mintsem halandó embernek. Szögletes állkapcsának vonala Anu képmására emlékeztet, arccsontjának sima íve, telt ajka és egyenes orra azonban Enlilé, aki édesanyjára, Kíre, a föld istennőjére hasonlít. Finom, mégis határozott vonásainak elrendezése felettébb figyelemreméltó.

– El kell menned! – A katona gyors pillantást vet a zárt ajtóra. Biztosan a hang tulajdonosát védi odabenn, akárki legyen is. – Itt nem vagy biztonságban.

Tenyerem lucskos a verejtéktől, mégsem mehetek el a válasz nélkül, amelyért ide merészkedtem.

– Ki érkezett az Igénylésre?

A katona tekintete és arca kifejezéstelenné válik.

– El kell menned!

Az ajtó mögött elhallgat a beszélgetés. A fülem felrobban a közeledő léptek zajára.

– Indulj már! – A katona széleseben kisöpör a helyiségből.

Futva menekülök a homályos folyosón, még hallok hátam mögött az ajtó nyikorgását és egy bosszús férfihangot.

– Naik kapitány?

Kapkodó lélegzetemtől valósággal ég a tüdőm. Valami nedves cuppog a talpam alatt. A fogaimat csikorgatom. *Még egy kicsit tovább! Már majdnem a lépcsőnél vagyok.*

– Leváltottam Manast a posztjáról – jelenti a kapitány. – Bocsánatot kérek a zavarásért, felség.

A legalacsonyabb lépcsőfokon megbotlom, és lehorzsolom kezemet a kövön. *Felség!*

Egész testemet reszketés rázza. Kezemet a számra tapasztom, elfojtva a zihálásomat. Tarek rádza van itt. A Tarachand Birodalom uralkodója jött Samiyába. Mozdulatlan vagyok, hideg borzongás futkározik a hátamon.

– Hol van Manas? – faggatózik egy másik hang, egy másik idegen.

– Elment lefeküdni, tábornok – válaszol a kapitány.

Ráncokba szalad a homlokom, egyébként meg sem rezdülok. Miért véd engem Naik kapitány? Miért nem mondja meg a rádzsának, hogy egy lány hallgatózott az ajtajánál?

– Lépjen beljebb, kapitány! – utasítja a rádza. – Szeretném megbeszélni, mik a terveink, miután kiválasztom... – Az ajtó nyikorogva becsapódik.

Jéghideg borzongás fut végig a gerincemen. Tarek rádza érkezett az Igénylésre.

Lehajtom homlokomat az egyik lépcsőfokra. Melegség önti el az arcomat. Alig néhány másodperc leforgása alatt egész testemet elárasztja a forróság. *Istenek, elfelejtettem meginni a gyógyitalomat!*

A hirtelen láztól éles fájdalom nyilall a fejembe. Nagy nehezen feltápászkodok, majd reszkető tagokkal felküzdöm magam a sötét lépcsőházban a földszintre. Lányok szaladnak el mel-

lettem az étkezőbe reggelizni. Végigvánszorgok a folyosón, és betántorgok a hálóterembe.

Jaya időközben felébredt, sőt fel is öltözött. Karját és lábát vörös, duzzadt, lángoló kiütések csúfítják. A szobában kamilla-virág illata terjeng.

– A gyógyító szerint el fognak múlni – mondja Jaya, balzsamot kenetve a lábára.

Megvizsgálom a gyulladt foltokat a bőrén.

– Mi okozta?

– Valamilyen allergiás reakció.

– Az egyik növényedtől?

– Inkább az Igénylés miatt. – Reszkető kézzel bekeni a karját is, arca holtápadt. – Baka azt mondta, hogy meg kell nyugodnom, de... Hol kószáltál?

– Csak sétáltam egyet. – Az ágyamhoz botorkálok, és leroskadok rá, könyökömet a térdemre támasztom, arcomat a kezembe hajtom. *Lélegezz!*

Jaya hozzám sietve megérinti a homlokomat.

– Ég a tested! Nem ittrad meg ma reggel az orvosságodat.

Fájdalmas nyögéssel hátradőlök.

– Idehoznád nekem?

Jaya az éjjeliszekrényen találja meg a gyógyitalt, és a kezembe nyomja. Kihúzom az üvegcsé dugóját, majd iszom belőle egy kortyot. Az erjedt, savanykás íz marja a számat, de lenyelem. A gyógyír lehűti a testemet, és kitisztítja az elmémet.

Ezúttal gyorsan szökött fel a lázam. Általában egy teljes napig szokott tartani, mire ilyen súlyossá válnak a tüneteim.

Barátnőm mellettem álldogál, idegesen húzogatva a hajfonatait. Vérekes szeme alatt mély karikák sötétlenek.

– Szóljak a gyógyítónak?

– Rendben vagyok. – Megragadom Jaya kezét, és a homlokomra fektetem. – Látod? Már megy is le a lázam. – Hűvös bőre jólesően csillapítja arcom lángolását, hőmérsékletem lassan az övéhez igazodik. Hangosan szipogok, majd elmosolyodom. – Olyan illatod van, mint Baka gyógynövényes kertjének.

Barátnőm felnevet, azután a kiütéseire pillant.

– Szép kis páros vagyunk. Bárcsak látna most minket a pártfogó!

Rögtön arcomra fagy a mosoly. Nem árulhatom el neki, hogy Tarek rádza a pártfogó. Jaya máris beteg lett az aggodalomtól. Ugyanakkor a pártfogó kiléte egy fikarcnyit sem változtat az ügyességpróbára vonatkozó terveinken. Jelenlétének súlya azonban teherként nehezedik rám. Nem értem, miért akarja látni a rádza a párbajt az Igénylés előtt. Az ügyességpróba egyfajta beavatási szertartás: női mivoltunk tanúbizonyossága és erkölcsi érettségünk megnyilvánulása annak bizonyítására, hogy megérdemeljük Khítől a születésünktől fogva minket megillető jogot. Az igazi harcos Nővér megfelelően képzett és erős, ugyanakkor elkötelezett követője az öt isteni erénynek is: az engedelmességnek, a szolgálatnak, a testvériségnek, az alázatnak és a hosszútűrésnek. A rádza meg akarja figyelni lelki és testi erősségeinket. Vajon milyen okból? Csupán annyi bizonyos, hogy Tarek rádza igényt akar formálni egy lányra, és délig meg fogom tudni az okát.

3.

Egy sötét árny sziluettje rajzolódik ki az obszervatórium ablakában az északi torony tetején. Megpróbálok ellenállni a kísértésnek, hogy felnézzek rá, vagy egyáltalán gondoljak a minket figyelő rádza jelenlétére, miközben Mita papnő utasításait hallgatom.

– Nagyra értékelem, hogy pontosan megjelentetek, leányaim. Igyekszünk minél gyorsabban túlesni a próbán, hogy visszaengedhessünk titeket az épületbe, ahol megmelegedhettek.

Jayával összehúzzuk magunkat a jeges szél ellen. Gyakorló szárit viselünk, hosszú redőit, két térdünk között hátravezetve, bedugtuk a derekunknál, hogy minél szabadabb mozgást engedjen, ugyanakkor a lábunkat is illendően befedje. A csúszós talajt megtisztították a lábunk alatt, és a feltört jég alól előbukant a kör, amely a tegnapi gyakorlásunk idején még rejtve maradt. A párbajkör.

– A mai ügyességpróba a szokásostól némileg eltérő módon fog zajlani. Pártfogónk kérésére. – Mita papnő felpillant, és mindnyájan követjük a tekintetét. A rádza várakozásteljesen rádől az obszervatórium párkányára, sötét sziluettje még élesebben kirajzolódik. Érzékeny idegeim pattanásig feszülnek. – A párbaj akkor ér véget, amikor a győztes először ontja ellenfele véréét.

A papnő túlságosan merev tartása elárulja ki nem mondott rosszállását a megváltozott szabályokkal kapcsolatban.

– Enyhítés gyanánt – teszi hozzá –, a párbaj eredményeként szerzett sérüléseket nem vesszük figyelembe a szemle során.

Milyen nagylelkű engedmény! Jaya és én szemöldökünket felvonva, jelentőségteljes pillantást váltunk.

Baka, a gyógyítónk és Hetal nővér, a küzdőmesterünk, aki most átengedte a papnőnek a közvetítés tisztjét, oldalra húzódva várakozik. A gyógyító mindig részt vesz a próbákon arra az eshetőségre, ha az egyik lány véletlenül megsérülne. Rosszullét rántja görcsbe a gyomrom. A mai napon a vesztesek egészen biztosan rá fognak szorulni a segítségére.

A papnő hangja betölti az egész udvart.

– Lépjetek előre, és húzzatok sorsot!

Jaya megragadja a kezemet, és magával húz a csoport elejére. A papnő az előtte álló lánynak nyújtja a markában tartott fapálcikákat – vagyis nekem. Kihúzok egy hosszú pálcikát, utánam Natesa következik. Az övé az enyém negyede.

– Milyen kár! – sziszegi Natesa.

Majdhogynem egyet is értek vele. Nagyon szeretném látni, amint kivörösödik a bőre, de kevesebb az esélye, hogy megnyerem ellene a párbajt, mint hogy megmenekülök a Seoltól.

Sarita is kihúz egy fapálcikát, és az enyémhez méri. Egy párt alkotunk. Ellenfelem elégedetten elmosolyodik, én pedig közönyt kényszeríték a vonásaimra. Korántsem igazságos az összeállításunk. Sarita a templom harmadik legjobb harcosa, Natesa és Jaya után.

A többi lány is sorsot húz. Összehasonlítják a pálcikájukat, párokba rendeződnek, sok szerencsét kívánva egymásnak. Mita papnő Jaya felé nyújtja az utolsó fapálcikát.

Natesa önelégült vigyorral fordul a barátnőmhöz.

– Úgy tűnik, hogy velem kell megküzdened.

Méltó ellenfelei egymásnak, Jayának azonban veszítenie kell Natesával szemben, ahogyan nekem is Sarita ellen. A rádzsának látnia kell, amint a vérünket ontják.

Mita papnő kiadja az utolsó utasításokat.

– A legrövidebb pálcikát húzóknak küzdenek meg először, és így tovább. Az első párbajozóink... – tekintete végigsiklik a párokon – Natesa és Jaya. Leányaim, válasszatok fegyvert!

Natesa a meditációs tavacska közelében kikészített fegyverekhez kocog, majd elsőként választ fegyvert magának. Lenéző mosolyt vet Jayára, úton a párbajkör felé, kezében egy khandával. A hosszú, kétélű kard mind közül a legnagyobb és legijesztőbb fegyver, remekül illik Natesa küzdőstílusához. Megfélemlítő. Nyers. Nehézkes, ugyanakkor erőteljes is.

Barátnőm választása egy két pengéjű haladie törre esik. A kiszemelt fegyver Jaya harcmódorát tükrözi. Sokoldalú. Pontos. Kicsi, mégis rendkívül gyors. A haladie győzelemre juttathatja, de abban kételkedem, vajon veszíteni is képes-e vele.

Mi többiek a párbajkör vonalán kívül gyülekezünk. Senki sem léphet be a körbe, amíg a győztes nevét nem jelentették be. A háttérbe húzódok, nem vagyok hajlandó felnézni a minket mustráló rádzsára. Nem bírom végignézni, ahogyan Jaya vereséget szenved. Még mindig égő kiütések csúfítják a karját és a lábát. Magamban könyörgök, hogy Natesa ne tegyen benne semmiféle maradandó kárt.

Jaya és Natesa küzdőállásba helyezkedik: lábak széttárva, térddek behajlítva, vállak feszesen, fegyverek támadásra készen.

– Felkészülni! – A papnő felemel egy kis kézidobot, tenyere a kifeszített őzbőr fölött lebeg. Csaknem szikrázik a levegő a feszültségtől. Keze végül mennydörögve lecsap a dobra.

Natesa előrelendül, kardjával Jaya mellkasa felé suhint. Barátnőm megperdül, akár egy nyílvevő, fegyverük csörögve összecsap. Natesa khandája túlságosan lassan lendül újra, Jaya pedig a kör szélére vonul vissza.

Tetőtől talpig szemügyre veszem a barátnőmet, majd lassan kifújom a visszafojtott lélegzetemet. Vérnek egyelőre semmi nyoma.

Natesa lassú léptekkel kerülgeti Jayát, gúnyos mosolyával ostromolja a barátnőmet. Számos párbajt megnyert már az el-

lenfelei megfélemlítésével, ezúttal azonban hiába pazarolja az erejét. Jaya felkészült a vereségre.

Barátnőm egy szökkenéssel áthidalja a közöttük lévő távolságot, majd törével lecsap Natesa kardjára. Összerezzenek a fémes csikorgásra. A párbajozók nyögései visszaverődnek a külső falakról. A nézők néma csendben állnak. Máskor mindig hangos szurkolással szoktuk biztatni a kedvenceinket, de a mai küzdelem nem is annyira az ügyességpróbáról, mint inkább az Igényleíról szól. Sötét fellegként lóg fejük fölött az aggodalom. A mai napon egyikünket elviszik a templomból. Talán nem is csak egyikünket. Senki sem tudja azonban, melyikünk lesz a kiválasztott.

Jaya előredőf a rövid haladie törrel, súrolva Natesa száriját. Egy pillanatra megáll, hogy lássa, vajon ellenfele vérét ontotta-e. Elvétette. Csak én tudom, hogy szándékosan tette. Natesa hirtelen lecsap a khandával, hátrataszítva Jayát. Barátnőm elesik, fegyvere kihullik a kezéből. Natesa a kard hegyét Jaya törzsére szegezi. Barátnőm mozdulatlanra dermed. Még a lélegzetem is eláll. Natesa lassan felemeli a fegyverét Jaya arcához, majd a hegyével mély sebet ejt a bőrén.

Emésztő tűzként lobban fel szívemben a düh. Észre sem veszem, hogy megmozdulok, amíg utat nem török magamnak a körbe. Natesa már Jaya arcának másik oldalához emeli a fegyverét. Még egy sebet akar ejteni rajta.

Egész testemmel Natesa oldalába vetődök. Megperdül a levegőben, a kardját erőtlenül védekezésre emeli. Villámgyors szaltóval előregurulok, majd ismét kinyújtózva lábon rúgom. Natesa megtántorodik, és keményen a hátára zuhan, khandája kiröpi a markából.

A kardot felkapva fölé hajlok, majd torkához szorítom a penge vastag középső részét. Valahol a gondolataim legmélyén tudom jól, hogy meg kellene állnom. De már nem törődöm többé a tervvel. Nem törődöm a rádsával. Natesa nem olyan helyen sebesítette meg Jayát, amelyet el lehet rejteni.

Szándékosan csúfította el.

– Kali, hagyd abba! – kiáltja Jaya. Vér patakzik az arcán húzódo vágásból, még erősebben feltűzelve a haragomat.

Pengém éle Natesa nyakába vág. Bíborvörös cseppek gyöngöznek a kard borotvaéles szélén. Natesa hirtelen megdermed, amint saját vérének szaga megcsapja az orrát. Egyetlen könnyörgő szó vagy sóhaj sem hagyja el a rémülettől tátva maradt száját.

– Kalinda! – Mita papnő ingerült hangja hasítja át bosszúvágyam ködét. Elrángat Natesától, és döbbenet hátrátantorodok, elkerekedett szemmel bámulva Natesa vérben úszó nyakát.

Az én művem.

Hetal nővér letérdel Natesa elé a földre. Baka pedig Jayához rohan, hogy segítsen. Barátnőm az arcára szorítja a kezét, sápadt ujjai közül vörös vércseppek szivárognak.

– Kalinda, menj be! – utasít Mita papnő, parancsoló hangja nem tűr ellentmondást.

Mielőtt akár egy lépést is tehetnék, valaki tapsolni kezd.

Az udvaron állók szó nélkül néznek fel egyszerre a szürke, borongós ég felé nyújtózó északi toronyra.

A taps elhallgat, és egy mély, határozott hang kiált le odafentről.

– Hadd maradjon a lány!

Éles törként hasít szívembe a rémület. Az udvar úgy elcsendesedik, akárcsak egy égi temetés idején. A jelenlévő lányok közül sokan most először hallották egy férfi hangját.

Mita papnő eszmél fel elsőként a kábulatból.

– Kalinda, hallottad a pártfogónkat. Lépj most vissza a helyedre, és várd ki türelemmel, hogy sorra kerülj! – Felfelé irányul a tekintete, lopott pillantást vetve a rádza irányába, de az állát nem emeli fel. *Tart a rádzsától.*

Baka felsegíti Jayát a földről. Lépteim már a barátnőm felé vezetnek, gyógyítónk azonban figyelmeztetőn rám szól.

– Jaya az ispotályba megy. Maradj itt!

– Rendben leszek. – Jaya vérző arcára szorítja a kezét. – Vigyázz magadra, Kali! – Szeme az északi toronyra siklik, majd Bakával együtt elvonul az épület bejárata felé.

Hetal nővér talpra állítja Natesát, akinek szájából megállíthatatlanul árad a siránkozás, mintha teljesen átvágtam volna a torkát, sebe azonban egyszerű kis karcolás a Jaya arcán tátongó vágáshoz képest.

Magam is meglepődöm, hogy egy csepp büntudatot sem érzek a tettem miatt. Natesa riválisnak tekintette Jayát, ezért elcsúfította szépséges arcát. Ezernyi kardcsapás fájdalomát kívánom neki.

A fegyverek halmára hajítom a khandát, majd engedelmesen csatlakozom a párbajra várakozó többi lányhoz. Döbrent tekintük súlya rólam az odafentről figyelő árnyéokra siklik.

– Sarita és Kalinda! Lépjetek előre, kérlek!

Mita papnő végre-valahára a nevünket mondja. Natesa és Jaya alig egy órája hagyta el az udvart, de mintha már egy örök-kévalóság óta vacognánk a dermesztő hidegben. Készen állok, hogy túlessek az ügyességpróbámon, és visszavonuljak a templom falai közé.

A többi párbaj egészen kiszámíthatón alakult. Falan ellenfele fölébe kerekedett, így Prita elveszítette a küzdelmet; nem is csoda, hiszen kettőjük közül az előbbi az agresszívebb. Már csupán egyetlen párbaj maradt hátra, és Száritának muszáj győzelmet aratnia fölöttem. A rádza nem tapsolt, nem is szólalt meg újra. Máris túlságosan nagy feltűnést keltettem. Nem állt szándékomban, és most lehetőségem nyílik rá, hogy visszafordítsam az elkövetett hibát.

Sarita és én elhelyezkedünk egymással szemben a párbajkörben. Ellenfelem sohasem kerülgeti a forró kását, most is egy khandát választott magának. A párbajozók közül egyedül én fogtam botot fegyver gyanánt a kezembe. Mostanáig minden győztes láthatatlan helyeken sebezte meg az ellenfelét – karon, lábon vagy törzsön. Arcon többé senki sem. Csak azt sajnálom – leszámítva a felesleges feltűnést, amelyet a rádza szemében

keltettem –, hogy nem valamilyen találóbb büntetéssel toroltam meg Natesa kegyetlenségét. Fel kellett volna hasítanom az arcát, hogy őt is örökre elcsúfítsam.

Mindkét kezemmel megragadva a botot, felkészülök a védekezésre. Jóllehet Sarita alacsonyabb nálam, egyben rendkívül fürge is, és erőteljes csapásokkal küzd. Habár a Natesa elleni támadásom kiváló kardforgató fényében tüntetett fel, magabiztosabban bánok azokkal a fegyverekkel, amelyekkel korábban gyakoroltam.

Mita papnő megüti a kézidobot, mire Sarita rögtön előre nyomul.

– Natesa miattad nincs most itt velem – csikorogja fenyegetően, fegyverét felemelve.

Körbeforgatom a botomat.

– Ahogyan Jaya sincs. Semmit sem vétett Natesa ellen. Nem ártott soha senkinek.

Sarita a fogait csikorgatja.

– Natesa *veled* akart megküzdeni.

– Hát nem igazán sikerült kifejezésre juttatnia.

Sarita támadásba lendül, ügyetlen és dühödtt csapásokkal vagdosva a levegőt. Oldalra lépve kitérek az útjából. Előredőf a kardjával, és eltalálja a bambuszbotot. Az erőteljes csapás rezgése végigfut a karomon. Megperdülök, és ismét összetalálkozunk. A kard pengéje kiharásít egy darabot a botomból.

– Tudtam, hogy egy fadarabbal fogsz kiállni ellenem – gúnyolódik Sarita lekicsinylő, rosszindulatú vigyorral. – Éppolyan csúf és vézna, mint te magad.

Elfog a bosszúság. *Hagyd abba a fecsegést, és vessünk véget a próbának!*

Célba veszem a fejét azzal a mozdulattal, amelyet tegnap Jayával gyakoroltunk, csak éppen nem mérem fel kellőképpen bosszúságom erejét az ütésem mögött, sem pedig a közöttünk lévő távolságot. Botom vége a száján találja el Száritát.

Mita papnő megüti a dobot, jelezve a párbajunk végét.

Döbbsen bámulom Sarita felhasadt ajkát. Megérinti a sérülését, ttott szjjal mered véres ujjaira. Nem harci képességeim pimasz fitogtatása eredményeként arattam győzelmét. Egyiknk sem számított rá, hogy éppen n, a templom leggyengébb harcosa, fogom elsőként ellenfelem vrt ontani.

Hirtelen rémület hast a szívembe. Mit műveltem?

A papn felitatja Sarita ajkáról a vrt egy gyolcsdarabbal, amíg a lányok szép sorban kivonulnak az udvarról. Mindenki reszket a téli hidegben való hosszas álldogálás után, gy ht nem is telik sok időbe, mire az utolsó szlig bevonulnak. n lépek be utolsóként az épületbe, előtte azonban mg megüti fulemet a rádzsa tapsnak csengése az északi torony csúcsa fell.

Kis híján felnevetek az utamból ijedten iszkol lányok láttán. Mindig is igyekeztek elkerülni a betegségem miatt, valódi okuk azonban még nem volt, hogy féljenek tlem. Nyugtalanító, de furcsa módon kielégítő is, hogy sikerült adnom nekik egyet.

Az rlt gyömbér és az édes kamilla ismerős illata dvzl az ispotályban. resen áll az gy, amelyet Baka, a gyógyító részemre tart fenn, st még a többi ágyon sem fekszik senki. Egyedül vagyunk, ahogyan gyermekkorom nagy részében is történt.

– Hová tnt Jaya? – kérdezem. – Jól van?

Baka felemeli a fejét, éppen a műszereit fertőtleníti.

– Jaya sebének ltsekre volt szüksége. A vágás nyomán maradni fog egy halvány forradás, de részt vehet a bemutatón. Elküldtem, hogy tltzzn a szertartáshoz. – Gygytnk frksz pillantást vet rm a szemüvege mögül. – Megértem, hogy azért avatkoztl kzbe, hogy megvdd, de túlságosan messzire mentl.

Kezemet egy szk támlájára fektetem, és dacosan állok a tekinttt.

– Valakinek segtnie kellett Jayn. Ugyan meddig akart várni a papn, hogy kzbelljen? Amíg Natesa meg nem sebesti Jaya arcának másik oldalát is?

– És ugyan meddig kellett volna várnia, hogy lerángasson téged Natesáról? Amíg teljesen el nem vágod a torkát?

Összepréselem a számat, Baka pedig lecsillapítja a hangját.

– Úgy sebesítetted meg Natesát, ahogyan ő tette Jayával. Meg kell békélned a tetteddel.

– Szándékosan hagyott sebhelyet Jaya arcán!

– És amit te műveltél, olyan más volt? – kérdezi gyengéden a gyógyító. – Nem Natesának lesz szüksége békére, hanem neked.

Megmarkolom a széket, tisztán emlékszem a kard súlyára a kezemben. A testvériség egyike az öt isteni erényünknek, ám Natesa iránt egy csepp testvéri szeretet sem érzek.

– Nem fogok bocsánatot kérni. Igazam volt, amikor Jaya segítségére siettem.

– Talán így is van, de a béke választás kérdése, Kali. Amikor az ember úgy dönt, hogy nem akar többé harcba állni a világgal, és inkább elfogadja az istenek útját. Nem találhatsz nagyobb békére, mint amikor az istenek akarata szerint cselekszel.

Dühös tekintetem a padlóra szegezem. Szinte semmi szabadságom nincs. Nem igazság, hogy azt várja el, hogy megbocsássak Natesának. Megtartani a haragomat iránta egy azon kevés dolgok közül, amiket én irányíthatok.

Baka megkerüli az asztalt, kezét a karomra teszi, és kényszerít rá, hogy felpillantsak. Homloka aggodalmas ráncokba szalad.

– Hogy érzed magad?

– Jól vagyok. – Már ajkamon van, hogy elmondjam neki, miként szökött fel hirtelen a lázam a gyógyital hatásának elmúlása után, de tudom jól, hogy csak leszidna, amiért nem vettem be időben a szükséges adagot. – Meddig kell még szednem az orvosságomat?

– A gyógyital nem fog teljesen meggyógyítani, Kali. Előfordulhat, hogy egyszerűen kinövöd a lázrohamokat, de éppolyan könnyen lehetséges, hogy a főzet elveszíti a hatását.

Mindketten elégedetlen arccal nézünk a másikra. Többéynyí hiábavaló kísérletezést követően Bakának sikerült kotyvasztania egy lázcsillapító orvosságot. Képtelen volt azonban kideríteni

a betegségem forrását. Azt már tudjuk, hogy az állapotom nem lehet ragályos, mert gyakran egyedül betegeskedem az ispotályban. Baka leginkább arra gyanakszik, hogy az egyik családtagomtól örökölhettem a lázrohamokat, de mivel a származásom ismeretlen, bizonyosan semmit sem tudunk megállapítani.

Mégsem a múltam okozza most a legnagyobb fejtörést. Jayának és nekem át kell esnünk a szemlén az Igénylés előtt. A rádza igencsak kiszámíthatatlan viselkedésről tett tanúbizonyságot az ügyességpróbán, ezért bölcsebbnek látom, ha nem is törekszünk rá, hogy részt vegyünk a bemutató szertartáson. Inkább szenvedek végig vele együtt egy újabb szertartást, mintsem a rádzsával szembenézve kockáztassam, hogy elszakítsanak minket egymástól. Ám végül úgyis Baka, a gyógyító mondja ki az utolsó szót.

Egyenesen Baka szemébe nézek.

– Van esélyem, hogy megfeleljek a szemlén?

– Ismered a szabályokat. Senki sem állhat kifogásolható állapotban a pártfogó elé. – Leveszi a szemüvegét, felfedve szigorú tekintetét. – Igazságosan foglak megítélni, de ha csak egyetlen fokkal is melegebbnek érzlek a kelleténél, biztosan nem engedlek át.

Sikerül arcomra erőltetni egy halovány mosolyt. Baka fel akar készíteni a csalódásra, hogy végül megbukom a szemlén. Biztosan úgy gondolja, hogy aggódom a lázam miatt, és nem szeretném, ha elrontaná az esélyeimet, pedig pontosan azt akarom megakadályozni, hogy a pártfogó szeme elé kerüljek. Őszintén remélem, hogy Jaya kiütései és a lázrohamaim elég okot szolgáltatnak, hogy megmentsenek a rádzsától.

Baka megveregeti a karomat.

– Most siess átöltözni!